H_2O-28

"*Aturem la programació per explicar-vos una última hora. L'Institut Nacional per les Malalties Infeccioses Lazzaro Spallanzani de Roma, un laboratori d'alta seguretat biològica, ha informat, fa només uns minuts, que s'ha detectat un nou virus a l'aigua de la Ciutat Eterna. Tenim a la nostra disposició el doctor…*".

En Guillem va tancar la ràdio de la *Kangoo* de l'empresa on feia tres anys treballava. Després d'una forta discussió amb el seu cap, que últimament l'obligava a fer hores extres a Caldea, es dirigia cap al centre termal. Era temporada alta i necessitaven més mans per fer front a la neteja protocol·lària que des de feia uns mesos havia establert per llei el Govern.

La furgoneta circulava amb la mateixa ràbia que el seu conductor pels carrers mullats d'Escaldes-Engordany, esquivant altres cotxes més lents i fins i tot, algun aficionat italià despistat que travessava la carretera després d'haver assistit al partit amistós que enfrontava les seleccions d'Andorra i Itàlia i que feia poques hores havia acabat. Un cop aparcada dins les entranyes del centre lúdic-termal més famós del Pirineu, en Guillem va dirigir-se als vestidors.

—Bona nit, Guillem. Un altre cop per aquí? —va saludar l'encarregat.

—No me'n parlis, Mateu… Estic fins als collons d'aquesta nova llei! Jo no hauria d'estar netejant la merda dels altres… A més, he hagut de sortejar el merder que hi ha per culpa del maleït partit de seleccions! Com odio que tanquin carrers sense avisar a ningú… —va exclamar després de tirar la cigarreta a terra.

—Veig que has tornat a discutir…

—Saps molt bé que jo no m'hauria d'ocupar d'això! Jo soc un tècnic especialitzat en aigües termals! Tant de bo ho pogués engegar tot a prendre pel cul!

—Ho sabem tots, Guillem… Però pel bé de l'empresa hem de donar-li suport…

—A la merda l'empresa! I a la merda el país!

—Xst… Calla, no diguis aquestes coses, si us plau… Bé… has vist les notícies? —va preguntar en Mateu per canviar de tema i estalviar-li algun mal de cap al seu company.

—Alguna cosa he escoltat. Un nou virus a Itàlia, no? —va contestar en Guillem una mica més calmat.

—Exacte! Diuen que surt de l'aigua i que és molt contagiós.

—Va home, no et creuràs tot el que diuen les notícies, oi?

En Mateu va callar mirant a terra.

—Bé, acabaré amb aquesta merda —va dir en Guillem mentre marxava cap a l'entrada deixant al Mateu sumit en els seus propis pensaments.

Quan en Guillem va entrar a Caldea es va trobar amb una legió de persones esperant ordres.

—Marta agafa aquests immi… vull dir… nouvinguts i forma'ls. Podeu començar per les habitacions dels massatges que hi ha al primer pis —va començar en Guillem a donar ordres com un boig—. Arnau, tu i els teus us ocupareu de les llacunes exteriors. Mentrestant, la Leslie i la Roberta anireu a les saunes. D'aquí a una hora ens trobem a la llacuna central per acabar la feina. Entesos?

—Entesos! —van respondre uns quants a l'unísón.

Tothom es va moure alhora. Volien acabar la feina l'abans possible i marxar a casa.

—Vosaltres dos —va continuar en Guillem assenyalant els dos únics individus que encara no s'havien mogut—. Seguiu-me, començarem pel bany indo-romà. A veure què ens trobem…

Tot l'espai estava en una penombra sinistra. L'única llum que s'observava era la que reflectia la cigarreta que acabava d'encendre's en Guillem. Veure Caldea buida i en complet silenci podia suposar cert estupor, però pels tres individus no deixava de ser un paisatge normal i corrent.

—Heu *escuchat* lo del virus? —va dir en Carlos amb un accent castellà marcat.

—*En* la *tele* he vist que s'ha *perdido* la connexió i no es coneix *como* està la gent allà… —va contestar la Delfina fent un esforç sobrehumà per parlar català amb correcció.

—No us cregueu tot el que sentiu o veieu. Els periodistes sempre expliquen les coses com si fossin desastres o dies històrics —va interrompre en Guillem encara malhumorat.

Cap dels dos va respondre a la sentència i van estar amb silenci fins que van arribar on es trobaven els banys indo-romans.

—Bé, ja hi som…

—Podem *poner* la ràdio?

—Sí, com vulgueu.

El petit transistor d'en Carlos va començar a sonar, després d'uns minuts musicals la sintonia va canviar de manera radical: "*tornem després de la publicitat amb l'esperança de contactar amb la nostra corresponsal a Roma, però ens ha estat impossible localitzar-la. Segons l'organització mundial de la salut, es recomana a tota la població a allunyar-se de qualsevol font d'aigua i sobretot evitar el contacte humà. El virus, anomenat H_2O-28 és molt contagiós. Es tracta d'un virus artificial trobat en els aerosols de l'aigua. Ara fa ben bé una hora el doctor Puig ja ens informava que no es coneix l'origen i que és molt estrany. Per tant, fem una crida a la precaució. Cuideu-vos i cuideu els vostres...*".

En Guillem va tancar la ràdio.

—Ja en tinc prou de tanta xarrameca… No paren de parlar del mateix…

En Carlos i la Delfina van mirar-se. Amb la respiració accelerada, temien l'ordre que just en aquell moment sortia de la boca del seu cap.

—Va som-hi, anem cap a dins que tenim feina. Agafeu els fregalls.

Els tres individus van entrar. En Guillem anava davant amb una llanterna a la mà, mentre que els dos treballadors el seguien no molt convençuts del que estaven fent, però amb la convicció de qui segueix ordres temeràries per salvar la feina que tant havia costat aconseguir.

L'estança estava en la mateixa penombra que es trobava tot Caldea.

—Que porca és la gent, mireu com està tot… i aquest líquid enganxós, no vull saber que deu ser… —va protestar en Guillem.

—Hi ha algú *en* la piscina d'aigua *fría*! — va interrompre la Delfina—. Però… *¿qué es eso?*

—*Señor*, està *usted* bé? —va preguntar en Carlos cada cop més espantat.

—Què hi fot vostè aquí!? —va bramar en Guillem. —Fa hores que el recinte està tancat! Un altre cretí que es pensa que per pagar el passi VIP pot fer el que li surti dels ous.

El crit d'en Guillem va ressonar per tot el recinte, però el que semblava ser una persona que surava sobre l'aigua no es movia.

—Delfina, Carlos. Aneu a socórrer-lo, correu! —va ordenar tement-se el pitjor —Jo, ja truco al 112.

Els dos subordinats van acostar-se a grans passes fins a la figura humana, però just quan l'agafaven i giraven per saber si seguia en vida, tots dos van fer un esglai i la sala va inundar-se amb un crit agut

que va acoltellar les orelles dels tres assistents. Abans que poguessin reaccionar, tant la Delfina com en Carlos van caure a terra sense vida. Un, amb una queixalada atroç que li havia esguerrat pell, múscul i venes. L'altra, producte d'una esgarrapada brutal al pit que s'havia incrustat fins a arribar als pulmons.

En Guillem va deixar caure la cigarreta a terra que es va apagar a l'instant en contacte amb l'aigua. Els seus narius detectaven una ferum fora del normal, pitjor que l'aigua estancada. No percebia ni fred ni calor, l'escena el va deixar petrificat, però no sentia llàstima pels seus dos companys de feina, quasi no els coneixia. Des de la llum del lot veia com s'albirava una silueta, però alguna cosa semblava no anar bé. La seva pell brillava en la penombra com si un oli llefiscós li cobris tot el cos. De l'esquena li sobresortia una espècie d'aleta i entre dits de mans i peus hi havia una membrana molt estranya. Semblava que aquell ésser estava en una letargia, però de sobte els seus ulls es van trobar amb els del tècnic i va començar a moure's amb gran rapidesa.

Quan va poder reaccionar, en Guillem, ja tenia l'esperpent a sobre. Havia de fugir el més ràpid que pogués i no s'ho va pensar. No entenia el que acabava de passar, però el seu instint havia decidit per ell. Deixar enrere als seus dos companys morts i marxar del perill. Corria per la sala principal de la llacuna de Caldea sense mirar enrere.

L'eco dels seus passos precipitats inundaven tota l'estança. L'aire humit entrava pels seus pulmons fent que cada cop respirés amb més dificultats. L'aberració cada cop estava més a prop. Un gran bassal d'aigua va fer canviar el rumb de la persecució per evitar relliscades que serien la fi de la seva vida. Capbussant-se a la piscina, en Guillem, sabia que allò li jugava en contra, però si aconseguia arribar a la porta d'entrada podria guanyar uns minuts. Una braçada, dues, tres i el monstre ja l'havia atrapat.

—Merda! —va exclamar abans de ser empès fins al fons. —Malparit! Deixa'm anar!— va acabar dient sota l'aigua.

Després d'un forceig intens i esquivar mossegades i urpades, en Guillem va poder desfer-se de la bèstia amb un cop de peu imparable a la mandíbula. Però just quan sortia de la piscina, dues criatures més corrien al seu encontre. Ja li quedaven pocs metres per arribar al seu objectiu. Amb un moviment

perfecte el tècnic va bloquejar la porta amb una cadira. Ja dins de l'aparcament es va trobar amb en Mateu que feia cara de no entendre res.

—Els hem d'avisar! Corre Mateu, truca'ls a tots!

—Avisar-los de què, Guillem, tranquil·litzat home…

—Apartat —va contestar en Guillem interrompent a en Mateu i empenyent-lo—. No puc imaginar que sigui veritat.

I tot seguit va entrar a la seva furgoneta tancant el pestell i deixant el seu company a la seva sort.

—Però que fots…

Tres cops molt forts van fer emmudir a l'encarregat i just després, la porta que separava el recinte termal de l'aparcament va sortir volant esmicolant-se en trossos. Les tres criatures van entrar i abans que l'home pogués cridar, va començar un forcejament. En Mateu va agafar una pel coll amb la intenció d'ennuegar-la, però no hi podia fer res perquè les altres dues el van enxampar per darrere. A poc a poc, en Mateu tenia més i més forats al cos. Els monstres no tenien pietat i continuaven mossegant el cos sense vida d'en Mateu, que amb una esgarrifança al rostre ja no sentia. El seu cos va ser esquarterat en milers de bocins de carn i vísceres.

—Miserables! —va cridar el tècnic des de l'interior del vehicle.

En Guillem va agafar el mòbil de la furgoneta. Només tenia una oportunitat, però els seus dits malastrucs van fer caure el telèfon per sota el seient del copilot.

Aleshores un pensament li va recórrer fins a l'últim punt del seu cap. I si aquella era la solució? I si era un nou despertar? I si el món que tant odiava podia anar-se'n a la merda? Els éssers aquàtics, continuaven acostant-se encuriosits per la furgoneta i planejant com podien treure a la seva víctima d'aquell tros de ferro.

Amb un sol moviment, en Guillem va obrir les portes del monovolum i va sortir alçant els braços.

—Mengeu-me, desgraciats!

Els monstres van ensumar-lo encuriosits. Quina olor més peculiar. No s'assemblava gens a la dels altres. Amb la llengua tastaven la suor que regalimava pel coll i pel front. En Guillem estava immòbil intentant frenar tota la tremolor que de manera involuntària, volia sortir de les seves extremitats. Al cap d'uns minuts eterns les criatures van mossegar-lo de manera suau, com un acte d'amor i lleialtat.

A poc a poc, en Guillem comprenia que ja estava infectat i abans de perdre l'oremus va tenir un últim pensament, potser així podria començar una revolució i ho podria fer a la seva manera.

Instants després les criatures marxaven pels carrers mullats d'Escaldes-Engordany per buscar noves víctimes.